

IN MEMORIAM ЈАКША ДИНИЋ (1929–2023)

Недавно смо сазнали да нас је тихо напустио човек којем се српска дијалектологија и ономастика не могу одужити. Била је то особа која је, ван своје струке, неуморно, стрпљиво и темељно радила на пословима једног озбиљног и посвећеног лексикографа са чврстом вером у велики значај сваке речи коју је записивао.

Јакша Динић рођен је у Доњој Каменици (код Књажевца) 25. 6. 1929. године, а преминуо 5. 10. 2023.

Професор историје и друштвено-политички радник у Зајечару оставио је трајно дело на проучавању лексике и ономастике народних говора истока Србије и Тимочке крајине. Најзначајније радове објавио је у *Српском дијалектолошком зборнику*, чији уредник, академик Слободан Реметић, иначе дугогодишњи професор Филозофског факултетат у Нишу, у једном писму, такође професору, и члану Уредништва *Српског дијалектолошког зборника*, Н. Богдановићу писао: „Сарадња са Јакшом је почела буквално од мене. Он поштом послао рукопис Речника тимочког говора, у шта је била укључена и ономастика, пре свега топонимија. Пошта је то предала секретару САНУ Папићу, Папић Исаковићу (Антонију), Исаковић Ивићу (Павлу), а професор ме пита за Јакшу. На моје: Ни чуо, ни видео! Ивићев коментар био је: „Ако га Ви и Недељко не познајете, онда га не познаје нико”. И тако је почело. А пошто Јакша није био макар ко, на први сусрет у Академији довози га шофер службеним возилом. Даље знаш.” На ово проф. Богдановић додаје: „Ја сам по распореду послова у уредништву, на позив неких редакција, а и

зато што смо с Јакшом земљаци (само нас једно село раздваја, и оно се зове Мучибаба), био рецензент већине Јакшених прилога који су објављени у СДЗБ-у или *Ономатолошким прилозима* (ту је *Речник тимочког говора* са две допуне, *Ономастика Заглавка*, *Микротопонимија Буџака* и још неки из зајачарског краја). Иако нам је дијалекат исти, сума података које је Јакша придонео српској дијалектолошкој науци далеко надмашује не само оно што сам ја могао саопштити, већ би се могло рећи да је он најзначајнији сарадник СДЗБ-а са наше стране, иако нити припада нашој науци, нити му је бављење нашом науком донело било шта сем личног здвољства и неподељене захвалности за труд у коме није жалио ни своје време ни своја средства (то је човек који је обишао највећи број села, ономастички их обрадио и даровао српској науци о народним говорима).

Поштовао је уреднике и рецензенте, али их богато награђивао многим реминисценцијама из историјске старине, јер је био историчар с посебном љубављу за антички период, за остатке грчких и романских речи у нашој топономастици.”

Као подсећање на задужбину Јакше Динића дајемо само извод из његовог објављеног лексикографског опуса:

Микротопонимија Вратарнице и Заграђа, 2001.

Ономастика Заглавка, 2004.

Топонимија слива Грлишке реке, 2005.

Топонимија слива Грлишке реке, 2005.

Тимочки дијалекатски речник, 2008.

Антропонимија слива Грлишке реке, 2009.

Имена река и других вода у поречју Тимока, 2011.

Топонимија Белог Потока, Божиновца и Сврљишке Тополе, 2015.

Ономастика „Косовљанских села“ у околини Зајечара, 2015.

Топонимија западног дела књажевачке територије, 2016.

Топонимија Буџака, 2017.

Топонимија Мајданпека и Мироч планине, 2018.

Топоними Црноречја, 2019.

Речи и изрази традиционалне исхране становништва књажевачког краја, 2020.